

SYNAPSEN

Fremtidsnostalgi

Ny leder!

Det føles merkelig å skulle skrive denne artikkelen. Lederen ble alltid skrevet av vår tidligere redaktør Cecilie, og det at jeg har ansvaret for den nå føles nesten absurd. Cecilie og tidligere designansvarlig Marianne var selve motoren som holdt Synapsen gående, og det å skulle lage en avis uten dem føles rett og slett feil. Hvem skal lage forsiden? Hvem skal motivere oss til å få ræva i gir? Hvem skal gjøre den siste korrektursjekken? Det er lett å bli nostalgisk. Hele 2021 har vært et år fylt av nostalgi. Savn etter kontakt, klemmer, fester, og ikke minst en vanlig hverdag. Lengselen etter å kunne dra til en venn uten å måtte bekymre seg for coronarestriksjonene. Likevel hjelper det ikke å surmule. Man kan godt sette seg ned og grine i dusjen, men ikke engang det løser problemet. Om man først skal prøve noe nytt i dusjen, så anbefaler et anonymt synapsemedlem å slafse i seg en appelsin. Ifølge kilden er opplevelsen av å fortære en appelsin med den mest huleboerske teknikken overhode mulig, en fryd ulik noen annen.

Men nok om det. Det er lett å klage over alle de negative sidene ved korona, og vi i Synapsen kunne godt ha skrevet en avis om alt det negative. Det kommer vi ikke til å gjøre. Isteden vil vi at denne utgaven skal være en liten distraksjon. Et par minutter der du kan dras med inn i en annen verden. Her stiller vi opp med et eget blogginnlegg for alle dere studenter som sliter med et altfor lavt forbruk. Videre har vi en dyptdykkende psykologisk analyse av Kapteins Sabeltanns mannskap, og alle personlighetsforstyrrelsene man finner om bord på "Den Sorte Dame". Om ikke det er nok til

å ta deg tilbake til en fjern fortid, så har vi skrevet en tekst om musikken og konsertenes magi. For å være frank tror jeg spesielt dere oceanere kommer til å nyte dette innlegget. Deretter beveger vi oss inn i fremtiden. Josefine forteller om hvordan hun ved hjelp av kun headphones, bruker bussturen til Dragvoll som en reise stasjon til en fjern og forryllende fremtid. Videre kommer Synapsen med noen spicy 2021-predictions. Om det er én ting corona har lært oss, så er det at man ikke skal ta noe for gitt. Dette illustreres godt av Andreas sin tekst om takknemlighet, og Markus sin tekst om nostalgi fra fremtiden. Enkelte aspekter ved corona kan vi også være takknemlige for, og det gjør Natalia og Sigrid oss bevisst på i deres tekst "Ting vi ikke vil ha tilbake". Men hva er en avis uten noe lett og god underholdning? Dette finner man i både "studentenes bekjennelser", kryssordet og Synapsens nye tegneserie. Dette er kanskje det første møtet med Siggy og Burris, men det blir langt fra det siste. For å holde motet oppe, gjør fantastiske filmer og låter susen. Som vanlig leverer Synapsen varene. Gunnar har spurt tilfeldige studenter hvilke låter som har holdt dem gående under coronatiden, og du får garantert noen nye tips. I tillegg har Viktoria og August etter en dyp analyse kommet frem til en rekke filmer du virkelig må se. Ikke bare er de eksperter på sitt felt, men de har også startet en filmklubb som alle våre filminteresserte lesere kan bli med i. La oss ikke dvele ved mørket. Det eneste mørket oppnår, er å få lyskildene vi har til å stråle enda kraftigere!

-Tobias

INNHold:

4. Tilbakeblikk fra fremtiden
6. Koronamusikken du ikke visste du
9. trengte
10. Dikt
12. Rik students blogg
14. Filmtips
16. Ting vi vil savne fra korona
18. Nostalgi fra fremtiden
20. Nytt styre i psykolosjen
23. Nostalgia, ULTRA
24. 2021 Predictions, skjema
25. Underholdning
26. På bussen
28. Studentenes bekjennelser
30. Dyppdykk fra planken på den Sorte Dame

REDAKSJONEN:

Josefine Prestmo Hoem
Ayla Marie Marhaug
August Noer Mølster
Andreas Stenhaug
Natalia Liavåg
Lars-Martin Hammer
Viktoria Fagerlund Hambro
Helle Eidissen
Ole Seltveit Rugset
Iselin Malene Olsen
Sigrid Sørheim
Tobias Thune
Gunnar Sannan
Christian Vigerust
Viljar Gunnerud
Markus Sannes
Amund Stalleland

Trykk

NTNU Grafisk senter
Opplag: 180
Dato: 24. 3. 2021
Satt med 10 punkt Athelas

Kontakt

avis.psykolosjen@gmail.com
facebook.com/synapsenavis

6. årgang, #1 2021

ET TILBAKEBLIKK FRA FREMTIDEN

Tekst: Andreas Design: Helle

23. mars 2022. Jeg sitter i høgskoleparken med en nyåpna kald øl i hånda, og snakker med vennene mine om den tiden vi ikke kunne møtes. Jeg kjenner gresset mellom tærne, og kompisen min sin hånd på ryggen i det jeg kontrasterer det som den gang var, og det som nå er. Latteren sitter løst, og virker lettende, i det som er et tilbakeblikk på en formende tid der fysisk avstand og restriksjoner dominerte. Det er likevel en underliggende emosjonell ambivalens i samtalen. Begeistring av å gjenoppta hverdagsgleder og helgesynder veksles med en dypere nysgjerrighet om hvordan korona har endret oss. I det solen gjemmer seg lett bak noen skyer så stopper vi opp, og ser tilbake.

«Vi innrømte det etter vi sa hvor følt det var. Det var egentlig litt digg». Sitatet er fra en av mange koronaturer på vårparten i 2020. Praten om å ikke lenger kunne treffe venner og familie, eller få hengt i det forlatte greske kjøpesenteret vi kaller Dragvoll, utviklet seg til en mer grunnleggende erkjennelse. Det var litt frigjørende. Man måtte ikke lenger føle dårlig samvittighet for å takke nei til vors-invitasjonen, eller takke ja av frykt for å gå glipp av noe. Hverdagskravene som stod i kontrast til indre ønsker og behov ble lettet på, og plutselig var det lov til å stoppe opp, ta et dypt åndedrag, og få litt tid for seg selv. Og det følte egentlig ganske greit, selv om det kjentes feil å si det høyt.

Jeg tar en god slurk av ølen, i det sola titter frem igjen. Det er godt å sitte her med vennene mine på denne prematurt varme vårdagen. Kanskje verdsetter jeg det mer nå enn i tiden før jeg oppdaget luktnyansene ved IKEA og NTNU sin antibac. Det digitale koronalivets ran av spontan ansiktsmimikk og fysisk nærhet virker som et fjernt minne i det vi skåler og klemmer. Samtidig er det en nær

påminnelse om vår naive tro på at man har all tid i verden, og på autopilotfunksjonen som sedvanlig tar hverdagsgledene for gitt. Kanskje er det smerten av å være på avstand, som gjør det tydelig hvor gledelig det er å være nære igjen. Men like viktig er nok gleden i seg selv. Om vi ikke visste hva vi hadde før det var borte, så var vi heller ikke helt klar over hva som var borte før det var tilbake igjen.

Vi undrer oss tilbake til gjenåpningen av samfunnet. Endelig kunne Andrea dra på Heidis, Kristoffer på speeddating og jeg frigjøre meg fra enhver tanke om smittevern. Med kronisk understimulerte behov for opplevelser sprang vi til fest og gruppesammenhenger, introverte og ekstroverte hånd i hånd. Hvis visjoner om arrangementer som aldri ble til var å tilsynelatende spisse blyanten sin perfekt, for så å få knekt drømmene sine idet blyanten traff papiret, var den første tiden en samling av luksuspinner som aldri gikk tom for blekk. Takknemligheten over å gå tilbake til sine gamle liv oste over hele landet. Tilhørigheten som pandemien tilførte kohorten kunne nå oversettes til tidløse minner i overfylte studentkollektiv.

Midt i en tanke om koronaens etterspill så går jeg tom for øl. Distraksjonen får meg til å innse at sola er på vei ned i horisonten, og at gresset i høgskoleparken slettes ikke er så varmt i mars. I det jeg frigjøres fra denne tankevandringen snakker ikke gruppa lenger om pandemi. Jeg fanger opp bruddstykker av det som virker å være en høylytt diskusjon om sesong 3 av Exit, der argumentene er krydret med finurlige personangrep. *Jeg nysker skamløst, pakker meg ekstra godt inn i ullteppet mitt, og nikker og smiler.*

Coronamusikken du ikke visste du trengte

Hvor var du da Oddvar Brå innså at coronarestriksjonene også skulle gjelde under fadderuka? Hvem var du med da Erna kunngjorde pålagt nasjonalt sølibat for alle aktive Tinder-profiler? Det er store spørsmål som stilles, men slik må det nesten være med det store C-ordet. Er det en ting vi er dritt lei er det folk som sier alt blir bra :-) når vi egentlig bare vil stikke på grotte-rave eller feste i lobbyen på karantenehotell.

Eier du et snev av behov for menneskelig kontakt har du kanskje synes mangelen på fotflørtning i Bodegaen har vært utfordrende. Maslow postulerte tross alt fotflørtning som et behov kun hakket

over gammalt brød og vann (og øl og vin og sprit). Folk sier mennesket er tilpasselig og Tore Tang har forsøkt å bevise dem rett. I likhet med redaksjonen har han tydd til nye musikalske toner for å opprettholde et noenlunde stabilt stemnings-sideleie i «disse utfordrende tider» (fakk det der). Inspirert av Tore Tangs egne såkalte «Coronamusikk for menn over 50»-spilleliste på Spotify spurte vi åtte psykologstudenter på førsteåret om de kunne dele en sang eller et album de føler demmer noe opp for den eksistensielle angsten som oppstår når Maslows behovspyramide forblir en svak drøm i det fjerne.

- Gunnar Sannan

“Hvilken sang eller hvilket album føler du har vært til hjelp under corona?”

We're All In This Together - High School Musical Cast

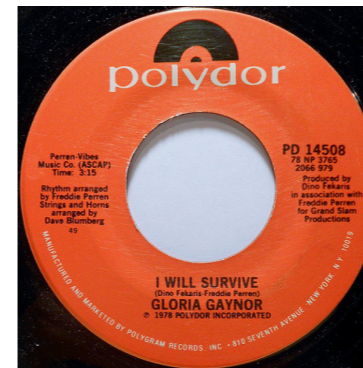
“Det har jo blitt mye High School Musical-karaoke, og spesielt da sangen ‘We’re All In This Together’, så den er vel passende. Jeg synes den har en veldig god feeling og det er en skikkelig dugnadslåt! Under corona har jeg og søsteren min sunget den mye på Singstar på den gamle PlayStation 2-en i stua, og det gir meg en skikkelig nostalgisk følelse. Den nye serien med Zac Efron i rollen som David Attenborough [‘Down To Earth’, red.anm.] ga i tillegg sikkert assosiasjoner og aktiverte gamle minnespor som gjorde at den ble spilt mye.”

-Vebjørn Andersen

Eternal Summer - The Strokes

“For min del følte jeg at corona følte ut som en evigvarende sommerferie - spesielt når det begynte å bli varmt - og denne sangen føles akkurat ut som en evigvarende sommer.”

-Markus Sannes

I Will Survive - Gloria Gaynor

“Hvis jeg skal velge én sang som hjalp på både kropp og sinn under corona, så må det bli ‘I Will Survive’ av Gloria Gaynor. Jeg ble litt hekta på den etter å ha dansa til den på Just Dance mens jeg var i karantene. Først og fremst fordi tittelen traff meg på et dypere nivå i en periode hvor folk døde som fluer i enkelte land. Ellers er det en sang som med sin underholdningsverdi får det til å riste litt ekstra i dansefoten, og den fungerte som en slags motivasjonsboost når livet ellers var nokså tragikomisk.”

-Lea Nerhus Lewin

Sunnanvind - Mares

“Det svenske bandet Mares står bak min go-to-musikk under coronaepidemien. Deres album ‘Sunnanvind’ med min all-time favorittsang som lyder samme navn minner meg daglig om at det kommer en sommer langt der fremme i det fjerne jeg kan se fram til. Både sangen og albumet gir en nostalgisk følelse av lange sommernetter, myggstikk og utefester under sommeren 2019. Hva er vel bedre enn sommerfølelsen og ‘live like it’s 2019’-vibes?”

-Ada Wulfsberg

Change (In The House Of Flies) - Deftones

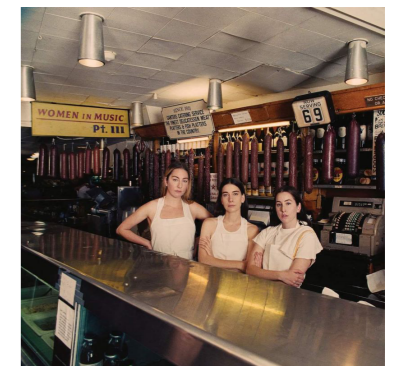
“Sangen treffer meg på forskjellige måter. Det var en av sangene jeg tilbrakte tid på å lære meg i løpet av de siste to semestrene, så jeg assosierer sangen med corona. Sangen har for meg en dobbel mening. På den ene siden handler den om mitt siste forhold som tok slutt da myndighetene stengte oss inne. På den andre siden relaterer jeg den til de gale og vonde tingene man gjør selv, eller som gjøres mot deg, noe som igjen kan kobles opp mot corona: ‘I took you home/Set you on the glass/I pulled off your wings/Then I laughed’.”

-Volen Velkov

Women In Music Pt III (Expanded Edition) - HAIM

“Jeg vil anbefale HAIM sitt nyeste album fordi det er CHILL og god bakgrunnsmusikk som forbedrer en ellers coronapreget hverdag. Sounden er litt sånn Fleetwood Mac, men fetere og nyere, og det er deilig med en sånn type chill. Den har kule melodilinjeringer som ikke er altfor typiske, men samtidig fengende. Når man setter på samme musikk hver gang man har det fint og chill, blir musikken fin og chill, og det gjør at man husker corona som litt finere og chillere enn det den egentlig er. Jeg vil trekke fram ‘The Steps’ som den gøyeste melodien, tenker litt på Joni Mitchell sine melodier, men i et nyere indiepop-format.”

-Selma Huseby

Nonsens - Lars Vaular

“Jeg har blitt veldig glad i ‘Nonsens’ av Lars Vaular i coronatiden. Den er så naivt lykkelig og gøy, og Lars er alltid superfin. Store sanger om livet er litt kjipe når verden er kjip, men denne er berre god fisk!”

-Liva Rindom Tofte

NPR: Tiny Desk Concert

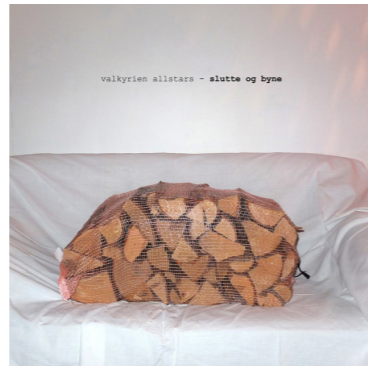
“Jeg har egentlig ikke noen spesielle album eller sanger, men for meg så var oppdagelsen av NPR sine ‘Tiny Desk Concerts’ meget god å ha under corona. Det er et konsept på Youtube hvor kjente og ukjente artister spiller en minikoncert på tre sanger, foran et publikum på ikke mer enn 20-30 stk. Konsertene kan både være fete og ha tempo, eller være rolige og avslappende. Favorittene mine er selvfølgelig Anderson .Paak og Leon Bridges.”

-Ingemar Slottemo Lyngstad

Slutte og Byne - Valkyrien Allstars

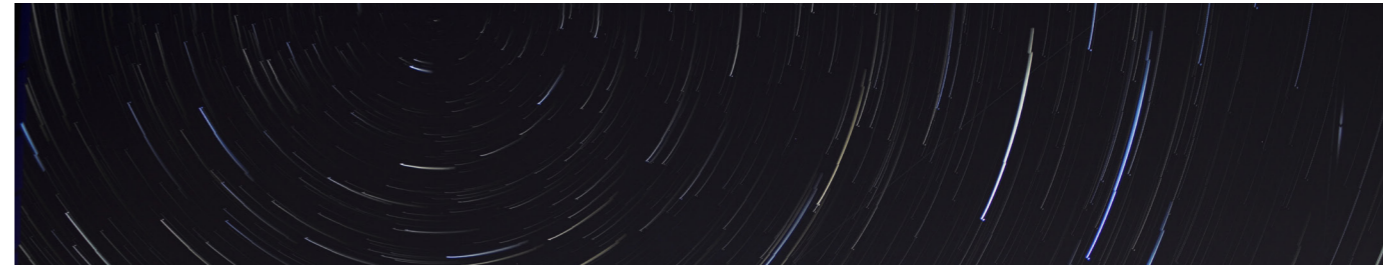
En av de tingene jeg og Leo Trotskij har til felles er at vår favorittpub er Valkyrien (Valka) på Majorstua i Oslo. Tilfeldigvis var det også her en feletrio begynte å opptre for heldige stamgjester for snart 20 år siden. De adopterte navnet til Oslos bruneste pub, og i 2020 gå de ut sitt beste album hittil. Løp og lytt.

-Viljar Gunnerud

VIL DU HA GRATIS SPALTEPLASS I SYNAPSEN?

Selg sofaen din, **selg deg selv**, skriv et dikt, finn din drømmepartner; **alt er lov!** Det eneste du trenger å gjøre er å sende inn løsningsordet for **kryssordet** på **neste side** til **viljargu@stud.ntnu.no**

kjente fremmede

Alt blir bra sa de og vi hørte dem
men vi lengter tilbake
til den tiden vi skal leve
slik drømmene våre gjorde

gamle vaner i nye omslag
du vet hva du skal gjøre

gro deg bart, gro hår på leggene
spill fakkings 5-man twister på veggene
elsk din mor og elsk din far
finn en elsker de ikke trenger møte
gå tur i natur og hils på fremmede
gå turings på klubben helt sprellende
spis kaviar med ketsjup på
fyll magen din med luft, lys og jord
ta av deg alle klærne
dans dårlig linedance oppi trærne
det er null fakk nå
når fortiden tar fremtiden igjen

Rik Student

Brukbar Biff

- » [Hjem](#)
- » [Arkiv](#)
- » [Oppskrifter](#)
- » [Tips og triks](#)
- » [Om meg](#)
- » [Mer om meg](#)
- » [FAQ \(om meg\)](#)
- » [Gi meg penger](#)

Halla!

Hjertelig velkommen til bloggen min «Rik student»! Nå så jeg at hun som laga «Fattig student» har blitt millionær. Hvis man blir så rik av å leve fattig, har visst følgerne hennes nå behov for et alternativ. Og BOOM, her er jeg! Mange av oss trenger hjelp når utgiftene ikke strekker til og bankkontoen søker balanse. Akkurat derfor har jeg laget denne bloggen.

Hvis du sjekka sparekontoen din den siste uka eller vet hva kneipp er, trenger du ikke lese videre. Hæhæ, bare kodd! Du kan lese, men ikke forvent å finne noe du kan bruke lissom. Without further ado: her er noen tips til deg som er rik student.

Middag til over tusenlappen bør alltid være et mål, og noen ganger må du sikte enda høyere. Med corona-situasjonen er det dessuten ingen selvfølge at du får spise på Michelin-restaurant. Her kommer oppskriften på en både digg og dyr rett, for deg som sliter med å tømme lommene.

Denne retten kom til meg som en åpenbaring en sen kveld da jeg shoppa elfenben over nett. Jeg hadde fullstendig glemt middag i min henrykkelse, og au-pairen hadde selvsagt lagt seg. Heldigvis hadde jeg noen gamle rester i kjøleskapet, som fremdeles holdt koken. Maten smakte sånn passe, og var dyr nok til at jeg ikke ble flau over å fortære den.

Ingredienser:

- 14 avokado (175 kr)
- 300 g russisk kaviar (2050 kr)
- 500 g Kobe biff (ca. 1200 kr)
- 100 g safran (ca. 4000 kr)
- 2 flasker Brancaia Ilatraia 2015 (5 700 kr)
- 3 flasker Voss-vann (126 kr)

Framgangsmåte: Skjønner ikke helt hvorfor jeg gidder å forklare dette, men noen trenger vel alt med teskje. Først koker du opp vin fra den ene flasken. Bare la det boble til vinen er borte, og en deilig lukt har fylt kjøkkenet. Mens vinen koker, vekker du au-pairen og forklarer henne klart og tydelig at dette er en heltidsjobb.

Avokadoene åpner du, tar ut steinen, og plukker ut den smudeste biten med en teskje. Resten kaster du, helst foran naboen. Når du har alle de 14 avokado-bitene, heller du på kaviaren og moser det sammen med en sølvskje. Når det er blandet godt sammen, får du au-pairen til å koke Kobe-biffen. Nå får du en liten pause, som du kan bruke til å nyte vinlukta og maule litt safran om du vil (det må da være lov). Når au-pairen omsider er ferdig, smører du avokado- og kaviarblandingen i et tynt lag over biffen. Deretter drysser du noen klyper safran over det hele. Resten av safranen kan du legge litt rundt omkring på kjøkkenet. Prøv å blåse litt ut fra balkongen, safran ser fett ut når det daler ned mot bakken.

Så kommer tiden for å ta ut den andre vinflaska. Først kan du ta deg en slurk, ingen dømmer deg! Så heller du litt over biffen. La vinen trekke inn i avokado- og kaviarblandingen, så det hele legger seg som et skall rundt kjøttet. Retten skal så settes inn i ovnen på 250 grader, og steke i 15 minutter til skallet får en gyllen glød (For ekstra effekt kan du legge på noen gullflak). I mellomtiden kan du observere au-paires arbeid med oppvasken, eventuelt gjøre det selv om du er i det spartanske hjørnet. Til oppvasken benyttes Voss-vann.

Retten avkjøles i ti minutter, og så er det bare å hive innpå med skje. Personlig orker jeg bare noen biter før jeg blir litt kvalm, men til gjengjeld er de bitene helt ok.

Ut fra mine beregninger, skulle retten koste 13 251 kr til sammen – en ålreit pris for et ganske godt måltid. Men matlaging er en av de slitsommere måtene å kvitte seg med penger på. Videre har jeg samlet noen lure tips ´n tricks for deg som ikke gidder alt det styret.

Hvis du merker at regningene knapt får pengesedlene til å blafre, bør du vurdere et gammelt knep. Ikke betal dem. Nå tenker du sikkert at dette bare vil forverre det hele, men i det lange løp, lønner det seg. Du får nemlig inkassovarsel, og da er regningene enda høyere. Ja, jo lenger du venter, jo høyere blir regningene! Bare pass på at du ikke venter så lenge at du mister tilgangen til huset eller strøm og internett.

Noen prøver og prøver å bruke mye penger på mat, men kredittbalansen bare nekter å gå ned. For dem har jeg enda en anbefaling. Bensinstasjoner. Ja, bensinprisene er altfor lave, men hvis du går inn i den sjappa ved siden av som ser ut som en rønne, finner du flere gode deals. Der fikk jeg blant annet en grandis til 78, grillpølse til 40 og en pose chips til 58. Dessuten belønnes man her for skarpsinn i innkjøpet. For eksempel kan man istedenfor 1,5 liter brus til 45 kr heller kjøpe tre 0,5-literer til 31 per stykk. Dersom du ikke orker å spise og drikke alt du kjøper, kan du alltid kaste det.

I forrige uke fant jeg en ganske lættis pengelek. Finn en cashautomat og ta ut en neve høvdinger. Når du har en håndfull, stikk til en høyde over en folkemengde. Det kan være i andre etasje på et kjøpesenter, på balkongen i et folkerikt område eller fra en høy plass på fakultetet. Så lar du bare sedlene regne over folkemengden og ser hva som skjer. Du vil ikke tro hva vanlige folk gjør for en høvding!

Dett var dett for i dag! Men STAY TUNED til neste ukes innlegg. Da skal jeg forklare hvorfor man ikke bør gjøre om lånet til stipend, og fortelle om den gangen jeg ved et uhell kjøpte First-Price-nudler (storytime<3). I tillegg kommer en splitter ny oppskrift på sebrastek!

Chattes i RT da!

SOME-lenker

- » [Facebook](#)
- » [Twitter](#)
- » [Instagram](#)
- » [Snapchat](#)
- » [LinkedIn](#)
- » [Myspace](#)
- » [Myface](#)
- » [Tindr](#)
- » [Researchgate](#)
- » [Grindr](#)
- » [Gule sider](#)
- » [Onlyfans](#)
- » [Minecraft](#)
- » [Skatteetaten](#)

Design: Viljar
Bilde: "Christmas - finest* beef" by Tesco PLC is licensed under CC BY-NC-SA 2.0

Filmtips: Drittlei av corona?

Tekst: August og Viktoria

Bilder: Ayla

Design: Anders

Kalenderen viser mars og vi kan konstatere at det er gått et helt år siden corona drastisk endret den hverdagen vi var vant til. Et av resultatene har vært en kraftig innskrenking i de sosiale mulighetene vi har som studenter. Ikke flere svette kvelder i Bodegaen, sild-i-tønne stemning på hjemmefester eller fylleturer til Åre / Øst-Europa. Vi merker allerede at det er vanskelig å skrive om situasjonen uten at det virker klisjépreget eller uoriginalt, og avstår derfor fra å lage den 50ende lista over de beste pandemifilmene. Vi ønsker heller å anbefale noen filmer som fanger opp noe av den følelsen av kontakt og eventyr som mange savner i dag. Kriteriene for filmene på lista er egentlig ganske løse, men vårt mål er at de i hvert fall i en stakket stund kan fylle noe av tomrommet og tilby en form for positiv eskapisme i en kjip periode som nå forhåpentligvis nærmer seg slutten.

Dazed and Confused

“Now me and my loser friends are gonna head out to buy Aerosmith tickets. Top priority of the summer.”

Dette er en film som jeg tidligere har kviet meg litt for å liste opp som en av favorittfilmene mine. Den har liksom ikke helt den samme prestisje-creden som Citizen Kane eller Gudfaren. Likevel er det ingen filmer som får meg til å smile nesten sammenhengende fra start til slutt på samme måte som det Dazed and Confused gjør. Dette er en klassisk hangoutfilm. Den har et veldig løst plott, men tar seg god tid til å la seeren bli kjent

med karakterene. Filmen finner sted siste skoledag på en High-School i Austin i 1976. Vi følger en rekke ungdommer som forsøker å finne ut hva de skal bruke dagen og kvelden til, ispedd litt refleksjon om hva fremtiden kommer til å bringe. Seeren får hoppe fra situasjon til situasjon med et rikt og underholdende karaktergalleri. Filmen er lagd av Richard Linklater, som kanskje er aller mest kjent for Boyhood og Before-trilogien. Han har en helt fantastisk måte å skrive morsom og naturlig dialog på, som gjør at man mot slutten av filmen føler at man selv er blitt venn med karakterene vi følger. I tillegg har filmen et helt fantastisk lydspor med 70-tallsmusikk!

Et glass til

Et glass til kom ut i 2020, og timingen kunne ikke ha vært bedre. Selv om mange sikkert allerede har sett den, går det ikke an å la være å nevne Et glass til. Dette er kanskje Thomas Vinterberg sin mest tilgjengelige film, og det mener jeg på best mulig vis- alle vil elske denne! Filmen handler om en gjeng lærere som ønsker å teste ut Skårderuds teori om at to glass vin gjør en mer avslappet, kreativ og velfungerende. Det er alt jeg ønsker å avsløre om handlingen. Mads Mikkelsen spiller helt nydelig med en sårbarhet og humor som vekker mye empati hos publikum. Filmens oppturer og nedturer med fest og alkohol skildrer både øyeblikk vi savner, og øyeblikk vi helst aldri vil oppleve igjen. Denne berg og dalbanen av en film har elementer av sjarm, glede, alvor, tårevåte og lattermilde øyeblikk som fungerer som en slags motvekt til den monotone hverdagen vi lever i nå. Alt i alt er filmen likevel en hyllest til festen, til venner og til livet, som vekker nostalgi til fortiden, og til festlighetene som kommer i fremtiden. Så til dere (sikkert fem) menneskene som enda ikke har sett dette danske mesterverket- se den snarest!

Metropolitan

“I guess you could say its extremely vulgar.. I like it a lot”.

Metropolitan handler om overklasse og øvre-middelklasseungdom som møtes på kveldene i Manhattan for å feste sammen. Selv om denne beskrivelsen kan minne om den sjelløse serien Gossip Girl, lover jeg at Metropolitan er langt mer sjarmerende, relaterbar, realistisk og langt mindre “kul”. Stillman skildrer komiske, pretensiøse og dype samtaler på vors, fest og nasj man selv føler man har vært i, og som vi kanskje, (eller kanskje ikke) savner. Karakterene er intellektuelt modne samtidig som de er emosjonelt umodne, noe som vitner om overgangen mellom tenåring og ung voksen. Nettopp denne dissonansen gjør

karakterene og filmen keitete, kanskje litt ukule men også veldig sjarmerende. Filmen er litt glamorøs, men ikke så mye at den ikke fremstår som realistisk. Festene i filmen er spennende og innholdsrike, men til tider også kjedelige, irriterende eller alt for langtrukne akkurat som i virkeligheten. Det er denne virkelighetsnære skildringen som tar oss rett tilbake til nostalgien for livet før corona.

Den Store Skjønnheten

“When I came to Rome at the age of 26, I fell pretty swiftly into what might be defined as the whirl of the high life, but I didn't just want to live the high life, i wanted to be the king of the high life. I didn't just want to attend parties, i wanted the power to make them fail.”

Uten tvil en av de vakreste filmene som er laget de siste ti årene. Her får vi følge livet til Jep Gambardella, en aldrende sosietetskonge som for lenge siden valgte bort ambisjoner, familie og kjærlighet for et mer ansvarsfritt liv som litteraturkritiker i Roma. Han kjenner alle byens hemmeligheter, og hele byen later til å kjenne Jep. I tillegg til de store pompøse fester er filmen et kjærlighetsbrev til Roma, og pirrer reiselysten for de av oss som begynner å bli ganske lei av den gråe norske vinteren. Roma er utrolig vakkert filmet, og regissør Paolo Sorrentino har vært flink til å vise bredden av hva byen har å tilby av storslåtte landemerker og mindre kjente perler. Dette er enda en film hvor stemningen og øyeblikkene er viktigere enn selve handlingen. Den Store Skjønnheten er like morsom som den er melankolsk, men den er alltid vakker!

Ting vi vil savne fra korona

Tekst: Natalia, Helle og Sigrid
Design: Sigrid og Natalia

Det er ikke å sparke inn en åpen dør å si at korona suger. Likevel så har vi klart å komme frem til en liste med ting som vi faktisk kommer til å savne litt etter denne pandemien er over. Noe å klamre seg til og kanskje til og med være litt takknemlig over i denne siste tiden av pandemien.

☉ Mer behagelig forhold til buss

Slippe å løpe til bussen: Null stress å ha forelesing 08.15 i pysjen i senga. Slipper å slå av småkleine samtaler med middels bekjente på bussen. Faktisk ingen som spotter deg på bussen, takket være munnbindet!

☉ En lykkeligere lever og sparsommelig promille

Alkohol i store grøtfeyll-mengder senker sannsynligheten for en brått trist lever. Dette punktet forutsetter da selvsagt at du ikke har gått over til å drikke på samme måte som en tur ute på byen, hjemme på hybelen. Noe vi studenter sånn sett er fult kapable til å gjennomføre. Sparer seg for alarmerende lav sum på konto dagen derpå, fordi man slapp å bruke >100 kr på én øl på utestedet xxx! Potensielt: mindre hang og fylleangst, og bedre fysisk form og mer juicy lommebok!

☉ Unnskyldning for å kose seg

«Det er korona», «i disse tider». Say no more! Enhver anledning, enhver situasjon og enhver side man har lest i pensumboken. Alt er grunnlag for iherdig innsats i nettopp «disse tider». Det er da litt herlig i det uherlige!

☉ Dømme noen etter hvordan de bærer et munnbind

Ja, bærer, fordi det er virkelig mange interessante måter å ikle seg dette tøy- eller papirstykket. «Show me how you wear your face mask, and I'll tell you who you are», sitat Mahatma Gandhi. Fast og godt håndtrykk er så 2019. Munnbindpåførelse er det nye. Det kan avsløre så mye om en person. Det er en praktisk måte å skjerme seg fra idioter i samfunnet, eller finne ut og ta tak dersom du selv er en. Vit det! Lær det! Gjør noe med det!

☉ Bli permittert – få gratis penger!

...eeeeller ikke! Permitteringskompensasjonen fra Lånekassen gir noen ekstra laken i måneden. Phett der og da. Ikke like skamnice når de med liten skrift, i kursiv og opp-ned forteller at den er ikke mindre enn 100% lån. Men, kortvarig glede er også glede!

☉ Problemstillingen K L E M

Har du noen gang kjent på at det hadde vært fint å ikke håndhilse på 30 nye mennesker når du kommer til et vors? At du gjerne skulle ha sluppet å ta stilling til klemming hele tiden? Skal jeg klemme eksen min når jeg møter på han? Skal jeg klemme på min fraværende tante som lukter av ting jeg ikke vil vita hva er? Eller verdens beste jenter du møter på byen uten deg? Frykt ikke. Igjen. Korona got yo back. And arms. And not-wanting-klems.

☉ Sosialt sett en easy unnskyldning

Koman. Du har brukt den. Sikkert flere ganger og? Det er litt deilig å slippe en unnskyldning for å droppe noe. At man ikke kan likevel. Eller bare utsette det noen døgn. Og det kan være i så siste liten en vil. Litt (veldig) douche. Men av og til kan det være at man nettopp (veldig) må gå for douche.

☉ Mer fokus på antivaxxere

De rett og slett ytrer seg mer og blir med ytret om. Forhåpentligvis blir vi mer bevisste rundt ulik problematikk rundt det og bakgrunnen for utfallet. Slik kan vi informere og skolere bedre!

☉ SPRIT! Mindre sjanse for å bli syk

Du spriter deg. Den før deg på doen spritet seg. De som ga deg en penn å låne spritet seg. Alle spriter seg. Det er deilig å vite at det sannsynligvis er flere som er litt renere på hendene til enhver tid!

☉ Setter mer pris på ting

Sist, men ikke minst! Her er det mye å ta tak i. De gangene man får til å møtes. Få lov til å trene når treningssentrene åpner. Se venner. Se familie. Det er kjipt å savne mennesker, ting og situasjoner, men av og til kan det åpne for nye perspektiver. Det er ekstra gull når det fører til mer takknemlighet og kjærighet. For sist, men ikke minst, men størst, er kjærigheten!

Nostalgi fra fremtiden

Tekst og design: Markus

“I wish there was a way to know you’re in the good old days... before you’ve actually left them”

- Andy Bernard

Dette er en quote fra min yndlingsserie «The Office», som har hengt igjen med meg en god stund. Det er jo et ganske godt poeng – hvordan skal man klare å innse at man er i de gode gamle dagene før det er for sent? Med andre ord, hvordan skal man ha en nostalgi for de dagene man kommer til å savne, imens man har dem?

De fleste av oss har noe man lengter tilbake til, noe som ikke kan gjenoppleves og som i dag bare er et minne. Det kan være tiden du hadde som tenåring, de teite spillene du spilte på 123spill.no eller festene du var på med vennegjengen din fra videregående. Dette er det vi gjenkjenner som nostalgi. Vi har også en slags lengsel for det vi tenker kommer til å skje, noe som er totalt ukjent for oss og som mest sannsynlig bare er en overromantisert fantasi. Kanskje du lengter etter å bli ferdig med studiet, å bli kjæreste med han du er forelsket i, eller hvis du er som absolutt alle andre mennesker på denne kloden, lengter du etter dagen når denne jævla pandemien er over. Dette kan kalles fremtidsnostalgi.

For å være helt ærlig synes jeg at nostalgi, både for fortiden og for fremtiden, ikke alltid er så bra. Jeg mener det er grunnen til at mange, som ikke burde være misfornøyd med livet sitt, er det. Man skulle kanskje tro at jeg må være the Grinch på syre for å kunne si noe sånt, men la meg forklare hvorfor. Problemet jeg har med nostalgi er ikke selve gleden eller håpet det gir, men om hva nostalgi for fortiden, og spesielt for fremtiden, kan gjøre med hvordan man har det her og nå.

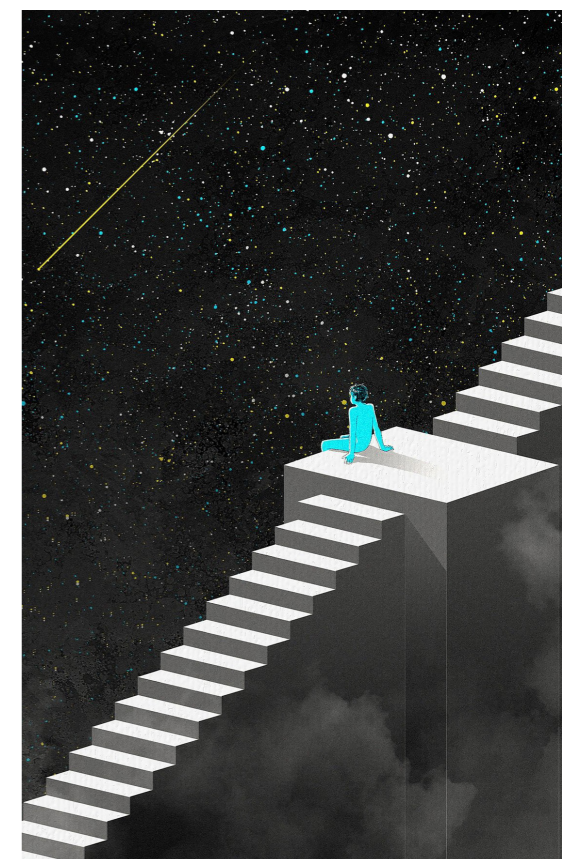
Det er jo ikke slik at jeg ikke føler nostalgi for barndommen min eller ikke føler fremtidsnostalgi for pandemiens slutt. Tvert imot. Av og til er jeg nødt til å høre på Eminem eller Linkin Park for føle meg som en bekymringsfri 10-åring igjen, og jeg gleder meg til dagen jeg kan gå ut på byen etter å ha lukket mitt livs siste zoomforelesning (forhåpentligvis). Problemet med nostalgi er at det funge er som et slags rusmiddel - satt litt på spissen. Det kan være en virkelighetsflukt og midlertidig dempe livets bekymringer, samtidig som det kan misbrukes. Man kan fort bli en nostalgi-junkie, slik som jeg har vært. Til en viss grad er jeg fremdeles det, men i dag er jeg junkie for en helt annen nostalgi enn den for fortiden eller den for fremtiden- nemlig nostalgi fra fremtiden.

I løpet av livet har jeg nærmest utviklet et talent for å føle nostalgi for hva som helst. I løpet av videregående klarte jeg til og med å oppdage en nostalgi for ungdomsskolen – en tid jeg egentlig synes var ganske kjip da jeg gikk igjennom den – men etterpå innså jeg egentlig hvor godt jeg hadde det uten å innse det. Dette kan egentlig sies om hele barndommen. Jeg tror nok de fleste også skulle ønske de kjente mer på den nostalgiske følelsen de har i dag, mens de enda var små. Tenk hvor utrolig det hadde vært hvis man hadde følt nostalgien fra fremtiden underveis i barndommen? Eller under ungdomstiden? Eller her og nå?

Det er ikke alltid lett å føle seg takknemlig for det livet man lever. Det er så fort gjort å bli oppslukt av tingene man føler skulle vært annerledes om oss selv og omverden. Å vite at du lever drømmelivet til flere millioner mennesker, som sulter og lever i ekstrem fattigdom, er utrolig nok ikke tilstrekkelig for å kjenne seg heldig. Likevel finnes det en person som også mener at du lever drømmelivet, som ikke er en fremmed person fra et annet land, nemlig deg selv. Ikke den du er akkurat i dag, men kanskje den du er om 10, 20 eller 30 år. Uansett hva som skjer med deg i fremtiden, er det så og si garantert at du vil føle en lengsel etter det livet du lever nå. Du kommer til å være nostalgisk for tiåret som kommer, for musikken du hører på, for vennene du omgås med, for friheten du hadde som student og både de gode og de vonde øyeblikkene. Jeg tør faktisk å påstå at om noen år, etter at pandemien er omme, vil flere av oss føle en nostalgi for «korona-lock-down-perioden». Uavhengig om det var en kjip, trivelig eller helt ålreit tid. Det har vært en mer eller mindre krevende tid for oss alle, men jeg tviler på at det vil stoppe oss i fra å være nostalgiske for den senere i livet.

Jeg vet det er nokså banalt å si at man bør være takknemlig for det livet man har, fordi man kommer til å savne det en dag. Likevel er det viktig å bli minnet på å være det i ny og ne, og jeg håper dette synspunktet bidrar til å skape en litt annen måte å forholde seg til fortid, fremtid og spesielt nåtiden. MEN! Det er jo også viktig å nyte nostalgi-rusen iblant, med en nostalgi-pils eller to, og tenke på enklere tider og mulighetene som fremtiden har å by på. Og mens du gjør det kan du i tillegg tenke på at det livet du lever nå også er ganske flott (håper jeg <3), og at en eller annen versjonen av fremtidens «deg» vil savne det du har.

Psykolosjens nye styre - 2021

av Christian H. Vigerust

Psykolosjenleder 2021 er Vilde Vikene (22) og går i kull 43.
På gata kaller de meg for bare for:
La Jefa

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor?

Jeg er nok nødt til å gå for en som virkelig er gammel og vis, som kan komme med kloke råd og gode samtaler, så mitt endelige valg faller på styrets Seniorer Lars-Martin Hammer.

Brannfakkelen jeg har å gi:

Det er interessant å se når folk deler sanger/artister de liker på SoMe:Oo

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Konsserter og reising!

Psykolosjens PR-sjef 2021 er Venja Vågen (23) og går i kull 44.
På gata kaller de meg for bare for:
Ven-J ;)

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor? Lars-Martin, som veteranen han er forventer jeg at det ikke finnes noen situasjoner han ikke kan løse oss ut av med sine dyrebare erfaringer

Brannfakkelen jeg har å gi:

Karpe begynner å bli FOR hipster!! Den gåtefulle lanseringen av SAS PLUS/SAS PUSSY var gøy, men topphemmelige Skien-show hvor de utfordrer stakkars ungdoms lojalitet med DIOR-klær og perlekjeder?? Come ooooo

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Danse midt i pianobaren på DT og ikke snakke med en sjel

Faddersjef 2021 er Ida Marie Grefsgård Mannsverk (19) og går i kull 44.
På gata kaller de meg for bare for:
lil diddy

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor?

Guro, for jeg tror hun faktisk hadde prøvd å redde begge to

Brannfakkelen jeg har å gi:

Det er aldri greit å ha et hamster som kjæledyr når du er voksen

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Det må nok bli konsserter. Å være ganske full, samtidig som man hopper i takt med masse svette mennesker. God følelse

Fagsjef 2021 er Guro Melting Brauteset (nine plus ten) og går i kull 44.
På gata kaller de meg for bare for:
Brautis:P

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor?

Ida, fordi hun hadde sikkert tatt med et par øl så hadde vi i alle fall gossert oss de siste levedagene:—

Brannfakkelen jeg har å gi:

klemming er overvurdert hihi

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

DANSE Og buffet. reise !!

Kilerdersjef 2021 er Ada Wulfsberg (19) og går i kull 44.
På gata kaller de meg for bare for:
Skjært barn (har mange navn...)

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor?

Jeg ville tatt med meg Lasse, fordi han er livlig og babler masse!!

Brannfakkelen jeg har å gi:

Å ta gulost på en brødskive er en massakre. Gulost smaker helt forferdelig (med mindre den er smeltet da;))

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Gleder meg til å stå tett i tett med masse mennesker på konsert om sommeren og vibe til nydelig musikk<33

Nestleder og økonomisjef 2021 er Magnus Clausen (20) og går i kull 44.
På gata kaller de meg for bare for:
"Seit"

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor? Ada - Jenter lever generelt sett lengre enn menn, så slipper da å ende opp alene. I tillegg, en som til daglig driver en studentbar må jo skape god stemning uansett hvor en er.

Brannfakkelen jeg har å gi:

"Til alle medstudenter her på profesjon: strikking er overvurdert"

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Å bli overtalt til å bli med på en fest jeg egentlig er så keen på å dra på, bare for å ende opp i fryktelig dårlig form dagen etter, men et halvferskt minne av hva som faktisk ble en bra kveld.

Gamlis (senior) 2021 er Lars - Martin Hammer (24) og går i kull 43

På gata kaller de meg for bare for:

Slick Rick

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor? Ingeborg Saatvedt. Den dama kan få meg til å le, og er det en ting historien har vist så er det at latter kan døyve en tom mage.

Arrangementssjef 2021 er Ingeborg Saatvedt (23) og går i kull 43.
På gata kaller de meg for bare for:
Saatvedt, brukes bare av mine OGs

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor?

Lars-Martin, trenger en som kan koble oss opp til Zoom

Brannfakkelen jeg har å gi:

Svært få studenter i Trondheim ser presentable ut på dagsbasis

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Åre <3 <3 Ingenting som litt allsang på afterski

Psykolosjens WEB-sjef 2021 er Håkon Stenehem (21) og går i kull 43.
På gata kaller de meg for bare for:
A\$AP Hocky

Hvem i styret ville du helt vært med på en øde øy og hvorfor? Vanskelig spørsmål... Vilde ville nok organisert et flåtebyggemøte kjapt som fy. Men Lars-Martin kunne arrangert en knakende god stillehavsquiz. Hvis jeg får lov tar jeg gjerne med begge to så jeg både kan overleve og bli underholdt!

Brannfakkelen jeg har å gi:

Sjokade > nugatti

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Å være isolert helt av egen fri vilje

så lurer du deg selv. Wake up King, and put that Glam Wham Crown on

Brannfakkelen jeg har å gi:

Om du er en voksen mann som hevder at du ikke liker

"Wake Me Up Before You Go Go" av Wham,

Hva er du fremtidsnøstalgisk for?

Herregud, jeg savner å bare kunne invitere til ting uten å måtte telle på hender hvor mange vi er. Jesus christ

NOSTALGIA, ULTRA

La meg male deg et bilde. Det er sommeren 2013. Du har sittet på bussen fra Oslo i fem timer, og ankommer festivalen med to av kameratene dine. Alle tre er helt i hundre, og smekker inngangsbåndene rundt håndleddene. Dagen er fylt med spennende konserter. Ei venninne får hjernerystelse når en av kameratene til Tyler the Creator treffer blink med et nokså hardt vannflaske-kast. Den ene kameraten din får indie kvota fylt når han står på første rad og danser vilt til Phoenix. Du lener deg tilbake i gresset og nyter California Daze på god avstand, med hodet ditt i fanget til jenta du dater. Du, kameratene dine og 70 andre hopper rundt som idioter til Kvelertak, før de ble skikkelig store. Alt dette låter til å bli en fantastisk festivaldag. Men, her kommer det mest magiske: høydepunktet har ikke skjedd ennå. Du har øynene i horisonten. Grunnen til at du faktisk er der venter i solnedgangen.

Kutt til tre timer senere. Du står i en masse av folk, et stykke unna scenen, men nærme nok. Han skulle vært her nå. For tretti minutter siden. Høylytte beskjeder surfer langs folkemengden, og informerer om «stopp i sikkerheten på Gardermoen» og «beslaglagt weed». Du er stressa, merker at alle rundt deg også er det. Men så. Så blir scenen dekket i oransje. En stillhet faller over lokalet, og døyver en ellers varm og aktiv julikveld. Fiolinene gjør sin entré, og der står han. Med rød bandana, i det han starter på *Thinkin' Bout You*. Publikum går amok.

Dette var fra konserten til Frank Ocean på Hovefestivalen i 2013. Jeg var 16 år, og dette var strengt tatt min første skikkelige festivalopplevelse. Å ja, før du spør, jeg tar den minste lille unnskyldningen jeg får til å skrive om Frankie. Men fuck it, denne utgaven av Synapsen handler om nostalgi, og mannen har jo en mixtape som heter Nostalgia Ultra, så jeg må bare kapitalisere på momentet.

Å hevde at Frank Ocean har vært en føljetong i livet mitt siden den kvelden ville vært en underdrivelse. Jeg ville lagt det på lik linje som primærsosialisering når det gjelder personlig utvikling. Denne mannen, og musikken han har skapt, har vært en så intim og viktig del av

livet mitt siden jeg var 16. Den har fulgt meg opp de høyeste fjellene og ned i de laveste dalene. Jeg har hørt på musikken hans i øyeblikk preget av genuin tilfredshet hvor alt har vært riktig. Jeg har hørt på han liggende i senga, hjerteknust og overbevist om at jeg aldri kommer til å være god nok.

Om dette virker litt påtatt eller cheesy, så er jeg helt med deg. Det skal du få tenke med all rett. Jeg vil til og med si meg litt enig. Poenget er at det er cheesy og sant samtidig. En slags større forvirring hvor jeg erkjenner at det jeg skriver virker som en flau sekvens fra en romcom, samtidig som de danner noen av de viktigste øyeblikkene i livet mitt.

Så hvor kommer dette fra? Hva er magien? Det er en snakk om en transcendens. En artists evne til å nå inn til selve sjelen din, og trekke følelser ut av deg du ikke ante du hadde. Det handler om å bli validert i de øyeblikkene du føler mest, i en verden som ellers virker klar til å kvele følelsesuttrykkene dine til enhver tid.

Tekst: Lars-Martin

Design/illustrasjon: Josefine

Jeg sier ikke at dette eksklusivt gjelder musikken til Frank Ocean. Dette er mellom meg og ham. Samtidig hører jeg flere beskrive akkurat det jeg føler når jeg har *Blonde* på øret. De bruker kanskje et sett med andre ord. Sjansen er relativt stor for at de ikke er like melodramatiske som undertegnede. Det kan hende de bruker ordet «vibe» eller «mood». Men de snakker om det samme.

Denne *viben*, denne *mooden*, denne overlappende følelsen, er utrolig konsekvent, samtidig som den er dynamisk. Dette rammeverket for følelser som Frankies musikk har skapt fungerer som en slags vakker rød tråd, sydd inn i kantene på det lappeteppet jeg kaller min personlige historie.

Alt starter selvsagt med Channel Orange. I hjembyen min har vi alltid gjort en stor greie ut av å digge musikk som tematisk sett ikke passer spesielt bra. Hvit hengslete ungdom som digger tematisk substans fra Brooklyn, Compton og New Orleans. Ikke særlig Sarpsborg. Likevel braste *Channel Orange* inn på scenen i 12/13 og tok Sarpsborg med storm. Diskusjonen gikk selvsagt i om han Frank Ocean var homofil eller ikke. "Han sier jo runnin' on my mind boy i *Forrest Gump!*". Jeg husker at jeg ga ganske lukt faen i om han likte menn eller damer. Sangene fanget meg, trollbandt meg. Om jeg ikke husker helt feil er *Channel Orange* det absolutt siste albumet jeg kjøpte på CD.

Det spesielle, og dette er en gjennomgående rød tråd i diskografien til Frank, er at ulike sanger har betydd ulike ting. *Not Just Money* var bare et interessant mellomspill i 2013, men etter praksis i fjor ble det kanskje den viktigste sangen på albumet. *Pyramids* tok meg med på reise til antikkens Egypt da jeg var 16, mens nå husker jeg ikke sist jeg hørte på den skikkelig. Disse sangene vil gjøre sin tilstedeværelse kjent relativt til hvilke svingninger livet mitt tar, og hvilke impulser som treffer meg til hvilken tid.

Så har man *Blonde*. Det allsidige albumet. Hypotesen min er at du kan spille av dette albumet i hvilket som helst mood, og det vil passe. Som et slags konstant endrende cellelev vil det endre seg etter behov, forsterke eller dempe følelsene dine, romme deg i øyeblikket du trenger det. Om du er nostalgisk fra et forhold du knapt husker, eller aktivt tenker på personen du elsker, vil *Ivy* tjene deg bra. *Self Control* treffer umåtelig passende på veldig lavt volum dagen derpå, og når du ser ut av vinduet på bussen på vei hjem fra fest. Til slutt: *Nights*. Midt i sangen skjer det noe som vil sende deg inn i en ny galakse om du er i riktig sinnstilstand. Jeg skal ikke avsløre hva det er. Jeg skal faktisk ikke ræle noe mer om sangene på *Blonde*, eller *Channel Orange*. Jeg bare anbefaler at du setter deg ned og hører på de. Vær åpen og uforstyrret.

Omduhørerdeferdig, og tenker at jeg er sentimental dust som er kronisk avhengig av to spesifikke album, så kan jeg faktisk ikke klandre deg. Likevel, håper jeg du kan finne mening i det jeg skriver. Musikk tjener oss på måter vi ikke forstår. En kan strekke argumentet til å gjelde det meste av kunst, og jeg ville støttet det, men samtidig må jeg erkjenne at det er noe svært spesielt med musikk. Jeg har prøvd, ganske så fåfengt, å sette ord på det i denne teksten.

Ta deg tid en av disse mange dagene. Søk ut denne følelsen. Oddsene er god for at du har hatt den før. Kanskje du ikke helt har erkjent det, eller kanskje du rett og slett ikke har hørt det rette albumet ennå. Det spiller ingen rolle. Det viktigste er at vi lar musikken ta oss med ut av det verdslige, det grunnleggende og kategoriske. Videre inn i det vidunderlige, det overlappende, det vekslende og dynamiske.

Få deg en Frankie, og romantiser livet.

2021 PREDICTIONS

Tekst: Viktoria og Josefine Design: Helle

Hvert år starter mange av de store avisene året med mulighet for leseren til å spå det kommende året. Deres første avisutgaver kommer riktignok ut tidlig i januar, mens vår er middels sent i mars. Likevel vil vi gi synapsen-leseren muligheten til å vedde med venner, familier eller studentkollektiv på hva 2021 vil bringe.

Klipp ut dette arket og skriv inn i skjema. Pakk så bort arket og åpne det en gang i 2022 for å se hvem som kan krones til årets spåmann.

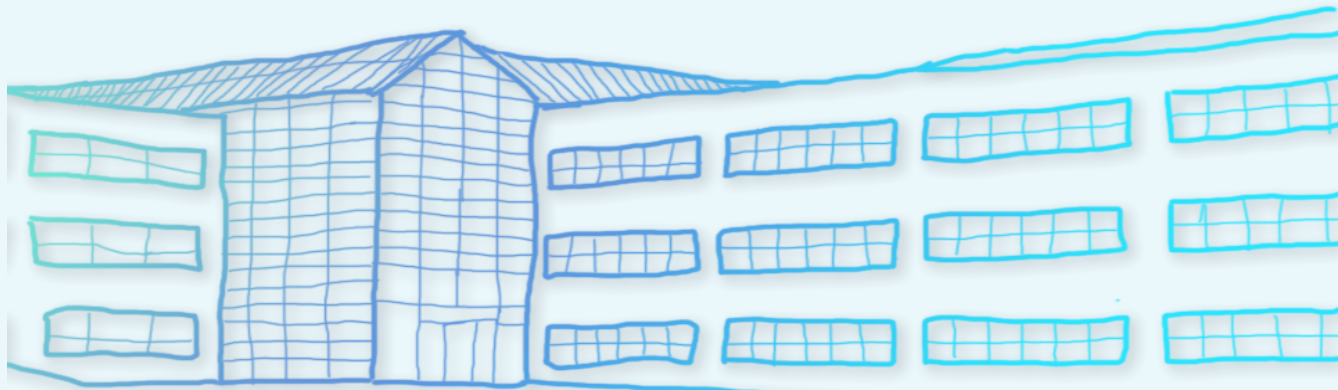
Fyll inn initialer på kandidater, eller JA/NEI

Finner Kim og Kanye tilbake til hverandre?				
Gjør Shane Dawson et comeback?				
Vil fadderuka 2021 forekomme uten noen korona-restriksjoner?				
Vil Donald Trump og Melania skilles?				
Faller Mannen?				
Blir Britney free?				
Dør Dronning Elisabeth?				
Blir FIFA 2021 boikottet?				
Er det nok vaksiner til alle?				
Hvem blir gravid?				
Hvem er nestemann til å bli dratt inn i me-too?				
Hvem får kjæreste?				
Hvem blir singel?				
Trumps next move?				
Hva blir trendy?				
Hvem slipper album?				
Neste realitydeltaker som blir arrestert?				

GJØR VEI FOR ENDRING

*“Da jeg prøvde å si ifra om at arbeidsmengden var alt for stor ble jeg møtt med...”
 “Ingen møter opp i forelesningen, fordi foreleser er for dårlig!”
 “Pensum er fullstendig utdatert!”*

FYLL UT SPØRRESKJEMA
 OG DEL DINE ERFARINGER
 ANONYMT!
 DINE HISTORIER KAN SKAPE
 ENDRING FOR FREMTIDIGE
 STUDENTERS LÆRING

Underholdning

Nedover:

1. Nytt flyselskap på børs
2. Enda kulere hilsen
3. Flire
4. Produsent av sportspill
5. Ofte spurte spørsmål
6. Utvidet virkelighet
7. Snørret
12. Fisk
13. Uthenting av hvit væske
14. Dyrelyd 1
15. Høy bærebjelke
16. Stor leder
17. Sosial sammenkomst
19. Omfavnende gest
21. Fuglelyd

1	2	3		4	5	6	7		
8				9					
10							11	12	
		13	14	15		16			
	17					18	19		
20					21				
	22						23		
	24				25				

Bortover:

1. Drukkenbolt
8. Forfatter, Naiv. Super.
9. Dansk øy 1
10. Kul hilsen
11. Reggeaens forgjenger
13. Uttalelse ved positiv matopplevelse
17. Dansk øy 2
18. Rutsje
20. Løsningsord
22. ser
23. Fortære
24. Importvare
25. mate

PÅ BUSSEN

Tekst og illustrasjon: Josefine

Hver dag i ett år har jeg levd i en fantasiverden. Det merkes best på bussen. Etter jeg febrilsk har tatt på meg rent munnbind, hastet meg inn bussdøren, funnet et ledig sete, vet jeg at det er en liten halvtime opp til Dragvoll. Jeg kan slå meg helt til ro. Med stødige hender plasserer jeg treffsikkert headsettet inn i ørene. Jeg presser ikke lenger munnbindet på klønete vis opp i øynene. Dette har jeg nemlig gjort før. Dette er rutine. Jeg puster rolig og trykker på play. Jeg lener hodet mot vinduet og ser ut på sola, regnet, snøen, skyene - hva enn det måtte være, mens lystige toner fyller hodet, som et glass fylles med en ferdigblandet drink og isbiter i juli.

Jeg er på fest. En sommerfest. Og vi er nære. Myke pop-låter danner bakgrunnsmusikken for denne filmscenen. Rundt meg kan jeg se alle jeg så gjerne skulle omringet meg med nå. Statistene er ikke bare begrenset til mine nærkontakter - det er rikt med liv og latter. Noen sitter på et teppe og prater entusiastisk mens de skjenker seg et nytt glass vin, andre sluker øl i vill konkurranse med publikum som heier. Ved et bord sitter venner fra fjern og nær og prater engasjert med hverandre. De har ikke møtt hverandre før, men jeg visste de kom til å komme godt overens. Kvelden kan bli akkurat det vi gjør den til. Den står som et blankt ark.

Kanskje har du vært på en sånn fest? Samlingen der alt bare funker. Kjærlighet av platonisk og romantisk stil sprer seg elegant og fyller luften. Det kjennes som en vakker beruselse av venner og liv. Du føler deg elsket og du elsker. Dette kan virke som noe tatt ut av 70-tallets hippie-bevegelse, men jeg lover deg at jeg har opplevd det før, og kroppen lengter etter å oppleve det igjen. Å kunne inkludere alle du er glade i og ikke måtte kalkulere seg frem til hvem, hvor mange og hvordan. Vi bare gjorde. På impuls kan en banke på hverandres dører og spørre om en vil bli med til marinen - det er null stress å ta med venninna di, altså - det er jo bare koselig!

Det har ikke gått en dag, på over ett år, der jeg ikke har drømt om hvordan livet en dag skal bli igjen.

Jeg lengter etter friheten i fortidens selvfølgheter.

Jeg drømmer om den dagen der man møter gamle bekjente på byen. Gutta man ikke har sett på to år, da vi møttes på Burger King etter en lang natt på Downtown. De man ser sjeldent, men trenger å se. "Herregud

hvorfor henger ikke vi oftere? Vi må få til noe snart ass!" vel viten, alle og enhver, om at neste møte kan bli om en uke, 5 måneder, 5 år - neste gang vi tilfeldigvis møtes på Istanbul kebab. Det er disse møtene, som ikke føles signifikante, som jeg har oppdaget betyr mer og mer.

Hverdagens, og festens, uforutsigbare utforming. Jeg drømmer meg tilbake til det som har vært og frem til det som skal bli.

Jeg drømmer om hemningsløs eufori på dansegulvet når Avicii

fyller det svette rommet og ølen fyker overalt. Å kunne glise til de du kjenner mens de halvveis skremt, halvveis begeistret, bys opp til dans av en fremmed. Ja, til og med de lange do-køene, der man slår av en prat med sidemannen mens man kjenner blæra synger på siste vers, savner jeg. I fantasien min. I fantasien min runger musikken så høyt - ja, det føles nesten ekte - mens jeg beveger meg til rytmen og melodiene. Vi ler mens vi viser hverandre de beste movesene vi har, og vi hylar når favorittsangen vår durer gjennom høytalerne. Mens bassen bygger seg opp kan jeg ikke dy meg og må lukke øynene mens jeg

kjenner at jeg nyter tilværelsen med hvert fiber jeg har i kroppen. Jeg danser ikke for noen andre, men for meg selv. Når klimakset vi har ventet på gjennom hele første vers endelig kommer hopper vi opp og ned. Vi krasjer inn i hverandre. Det renner svette ned ryggene våre, men vi bryr oss ikke, for akkurat nå gjelder det bare å leve. Jeg ser venninna mi smile mens hun beveger seg til takten. Akkurat nå bryr vi oss ikke om morgendagen. Vi er unge og vi lever.

Jeg merker jeg verdsetter mine første studieår enda mer. At de ikke var slik så mange har måttet starte studiet sitt nå. At jeg rakk å klemme - selv de studieveennene jeg nesten ikke har hilst på siden fylla på Barmuda andreåret. Nå nikker vi bare til hverandre og slår kanskje av et par ord. "Begynner å bli lei av munnbind ass". Vi utveksler bannord rundt nuet og lovpriser fremtiden, men det er ingenting vi kan gjøre med det.

Jeg drømmer om nattet, og jeg liker ikke engang nach!

Når det endelig kommer lover jeg meg selv at jeg skal kjempe mot de blytunge øyelokkene mine. Ja, blir det nødvendig skal jeg til og med spille litt gitar mens vi sitter der i en liten kjellerleilighet, slitne, men glade. Det er tettpakket, slik at alle skal få plass i sofaen. Etterhvert følger vi hverandre hjem. "Takk for kvelden" sier vi "Har du noen planer i morgen egentlig?". Det skal bli så deilig å kjenne på den lille verkingen i kroppen i det man legger seg ekkel og svett i engetøyet, alene eller med besøk, og vet at i morgen skal jeg slappe av. Ta en skikkelig rolig dag for seg selv inne. For å slappe av får en større betydning når det er noe en unner seg en gang i ny og ne.

8. mars 2020 var sist gang jeg uhemmet samlet *mine* uten å bry meg om meteren og munnbind. Det sto ikke antibac på bordet og vi satt altfor tett i stua som egentlig var mange kvadratmeter for beskjedne for å bære denne folkemengden. Vi satt tettere enn det som skulle vært mulig og som nå føles umulig. Det var ikke rom for å føle seg ensom, ingen meter å føle seg alene på. En håndplukket bukett av venner fra flere epoker av livet samlet - en liten kveld i mars kunne jeg omringe meg med folk jeg er glade i. Vite at de var der. Prøve å gjøre kvelden deres så bra som mulig. Jeg vet at det første jeg skal gjøre, når vi er tilbake der vi var, er dette. Denne gangen skal jeg invitere hun eller han jeg ikke har sett på lenge. Som kanskje ikke har blitt invitert på så mange hjemmefester dette året. De som virkelig har kjent på savnet etter å være en del av flokken. Han som ikke blir invitert, når en bare får ha fem på besøk eller hun som ikke kan komme fordi hun ikke kan risikere å bli smittet.

Mens jeg sitter på bussen og tonene fyller sjela mi, føles ikke drømmen lenger som en gammel, fjern virkelighet. Noe som engang var. Det føles som noe som skal gjenoppstå. Jeg slår et slag for den svette, ekle festen, du forsøker å glemme dagen derpå, for disse kveldene har vært med på å forme den du er og det du sier du ikke skal bli. Kveldene som skapte mest fylleangst er kanskje de du husker best, og du må smile litt når du med gru ser tilbake på den. Jeg drømmer om å ikke trenge å ta ansvar mer. Jeg drømmer om å uhemmet inkludere og skape minner for livet, og skammer meg ikke over det. Jeg tillater meg å entre drømmeverdenen den lille halvtimen på bussen. Jeg stirrer tomt ut av vinduet, men det du ikke ser er at under masken smiler jeg. For det er nettopp disse 30 minuttene som minner meg på hva som var og alt vi har i vente.

Og det tror jeg blir fint.

Ligge litt rundt på fest kanskje. Tinder er ikke helt min greie, og fiffi savner omgang.

Dating som ikke innebærer swiping, alt for mye barisbilder, og meningsløse samtaler. Et liv uten Tinder blir som et liv uten Trump-klarer oss helt fint uten:)

Å gifte meg og å få feiret sammen med alle vi vil!

Jeg gleder meg til å gi mormor en stor klem!

DANSE PÅ KLUBBEN!!<3

Hva ser du frem til når pandemien er over?

Ser veldig fram til å kunne dra på Studentersamfundet med masse folk og fest overalt!! Og gleder meg massemasse til man slipper å booke tid på treningssenteret, havner alltid på ventelista For å se d positive i situasjonen, er det ganske digg å ha en unnskyldning til å være hjemme og chill fredag og lørdag kveld

- Til å være på hyblene
- Til å flørte
- Til å sitte inntil venner og fremmede
- Til å date
- Til å klemme
- Til å reise
- Til å ligge over
- Til å dra ut
- Til å feste
- Til å dele drikke
- Til fysiske forelesninger med hele kullet
- Til å kunne besøke bestemor
- Til å dra på kafé
- Til å spise ute

STUDENTENES BEKJENNELSER

Jeg gleder meg til å kunne klemme igjen, dra på konserter og danse på et stappfullt dansegulv!

Knulle rundt igjen!

Ser fram til festivaler, bursdager, julebord, større fester, 17. mai og å reise til varmere strøk (+Oslo). Ser ikke fram til å måtte stå opp ekstra tidlig igjen for å ordne meg før jobb/skole, eller å bruke tid på å komme meg til jobb/skolen. Kjekt å bare ligge i senga og samtidig jobbe - synes jeg.

Eg gleder meg til det blir enklere å bli kjent med fleire psykologstudenter

Jeg ser frem til å kunne dra på fest hver helg, gjerne 2 ganger hver uke. Jeg gleder meg til å danse i svette, trange lokaler med folk du kjenner i kun én kveld. Ikke minst ser jeg frem til tiden rett etter samfunnet åpner igjen; når alle får overtanning, klemmer og lever i lykkerus. Når det er nye, spennende, sosiale ting som foregår hver dag, og man plutselig ikke lenger har tid til å lese fag.

Et dypdykk fra planken på Den Sorte Dame

Tekst: Markus og Amund
Illustrasjoner og design: Iselin

Mørket har senket seg over Kjuttaviga. Beboerne sover, og aner fred og ingen fare. Det er stille. For stille. En spenning ligger i luften. Den samme spenningen legger seg som en hinne over vannet. Like etterpå løses den opp av et bølgeskvalp. Hvor kommer bølgen fra?

Så får vi svaret i all sin prakt. Den Sorte Dame runder svaberget. Og med skipet kommer "Hiv og Hoi" og alle sjørøverne. Pelle og Pysa, Langemann, Skalken og vesle Pinky. Skipet nærmer seg land, og samtidig skrutter kongen på de syv hav opp på dekk. I et sekund blir det stille igjen.

Kaptein Sabeltann har alles blikk. Og han digger det. «La oss plyndre!» brøler han, og Den Sorte Dame eksploderer i lystige tilrop. De går i land og stjeler alt som ikke er skrudd fast. Sabeltann gjør ingenting, bare skuer utover sitt mesterverk. Det eneste han har stjålet på egenhånd i kveld, er hjertene våre.

Vi husket ham lenge som dette ikonet, denne staute skikkelsen, kongen på de syv hav og vår store helt. Inntil vi nylig så en av de gamle Sabeltann-filmene. Med psykologibrillene på, er det umiddelbart noe som skurrer på Den Sorte Dame. Ikke bare i kapteinskahytten, men over hele skipet. Vi har sammen prøvd å utrede mannskapets alvorlige psykiske tilstander. Her kommer vårt forsøk:

Skalken:

Skalken er en fast skikkelse på Den Sorte Dame. Ofte i bakgrunnen med sine forskrudde oppskrifter og oppsiktsvekkende smakspreferanser. Man kan spørre seg om Skalken virkelig vil spise suppe med rotter og kakerlakker, eller om denne spesielle kulinariske tilnærmingen skyldes en forakt for mat i seg selv. Når jeg ser Skalken ser jeg en plaget sjel, en mann som i et siste desperat forsøk på å klamre seg til verden lager gruffull mat. En slags spøk, ikke bare på verdens, men også på sin egen bekostning.

Så hva er skalkens grunnleggende utfordring? Hans problematiske forhold til mat virker å være betegnende for hele hans livssituasjon. Skalken har nemlig etter all sannsynlighet en spiseforstyrrelse.

Her er det vanskelig å lande på en bestemt lidelse. Han er ikke så overvektig at det kan være overspisingslidelse, men virker til å spise nok av skjeen selv til at det heller ikke kan være anorexia nervosa. Ei heller kan vi trekke konklusjoner om at han bedriver binge-eating og deretter spyr det opp. Likevel peker alle pilene mot spiseforstyrrelse. For selv om han vil overbevise

mannskapet på Den Sorte Dame om at han elsker maten, blir det tydelig for publikum at dette bare er skuespill, et skalkeskjul, en fasade for å dekke over sin store forakt og til og med frykt for det spiselige. Med dagens mangelfulle diagnosemanualer er det beste vi kan gjøre å diagnostisere Skalken med atypisk spiseforstyrrelse.

I tillegg er tegnene på komorbide lidelser så absolutt tilstede. Skalken uttrykker et deterministisk verdenssyn da han forteller Pinky at en byssegutt alltid vil forbli en byssegutt. Han har tilpasset tankesettet til sin miserable livssituasjon, og prøver å overbevise andre om det samme tankesettet. Man får inntrykk av at dette er noe som har sittet i lenge. I likhet med alkoholismen. Skalken er dessverre blant de største drankerne i Kaptein Sabeltanns mannskap. Han tar gjerne både en og to og tre enheter for mange, uten at noen har bryr seg nok til å gripe inn.

Konklusjonen blir at Skalken primært har atypisk spiseforstyrrelse, med hint av dystymi og rusavhengighet på toppen av det hele. Det siste stedet denne plagede sjelen burde være, er på en skute med utakkneblige pirater og dysfunksjonelle relasjoner.

Pelle og Pysa:

Pelle og Pysa nevnes som regel i samme åndedrag, og allerede med dette punktet er vi ved kjernen av deres sinnslidelse. Det er sjelden lett å vokse opp med en tvilling, og det blir ikke enklere av at denne tvillingen er en akkurat like ambisiøs pirat som en selv.

I sangen deres "Pelle og Pysas duell" oppsummerer de forholdet sitt svært korrekt og poetisk. "Utenpå er vi like, du ser ut som meg selv, men helt fra vi ble født har vi vært i duell! Vi krangler og slåss fra morgen til kveld!" De føler seg begge utilstrekkelige målt opp mot den andre, og tar det uti uhemmet aggressiv atferd mot hverandre. En skal heller ikke undervurdere den psykiske lasten det må være å bære navnet "Pysa". Pelle ble født noen minutter før, og kapret dermed både storebror-tittelen og det mest flatterende navnet. De fleste indisier tilsier at det var Pysa som startet den langvarige konflikten.

Men til tross for rivaliseringen, er Pelle og Pysa avhengige av hverandre selv om de aldri ville innrømmet det. Pelle blir sjelden satt til noe der ikke Pysa er involvert og omvendt. Den svært lignende klesstilen røper også et tett bånd, og et i

alle fall underbevisst ønske om nærhet. Med en kjapp kikk på diagnosemanualen for avhengig personlighetsforstyrrelse, faller brikkene på plass. Under gjennomsnittlig intelligens, analfabetisme samt manglende problemløsningsevne gjør dem avhengig av det øvrige mannskapet for selv de enkleste oppgaver. På toppen av dette, tilbyr de stadig vekk å utføre ubehagelige oppgaver for Sabeltann, for til ham er de også i et slags avhengighetsforhold. En slags skrudd emosjonell slave- og slavemester-relasjon.

Man kommer heller ikke utenom Pelle og Pysas mammafiksering. Hver gang de virkelig er i fare, når de store følelsene vekkes, går tankene deres til moren. Linjene til Freud og ødipuskomplekset er tykke og tydelige. Pelle og Pysa hadde definitivt en komplisert oppvekst, der de aldri helt vokste fra moren. Det ubevisste ønsket om å eie moren fra barndommen, har sannsynligvis aldri forduftet. Noen ganger later de til å konkurrere om å være mest mammadalt. Det er også bemerkelsesverdig at de aldri så mye som nevner faren. Alt tyder på at fascinasjonen for moren så vel som avskyen for faren etset seg inn i sinnet deres i den ødipale fasen, og ikke vil slippe taket med det første.

Sammen danner disse opplysningene et intrikat bilde av Pelle og Pysas psykiske vansker. Avhengig personlighetsforstyrrelse står i sentrum, mens et vedvarende ødipuskompleks lurar i bakgrunnen. Sabeltann har dem akkurat der han vil ha dem, som to lettpåvirkelige brødhuer uten kritiske spørsmål og alltid beredt til kjedelig kroppsarbeid.

Pinky:

Pinky er på mange måter det man kan kalle et "løvetannbarn". Han vokser opp i de tøffeste omstendigheter og til tross for å være omringet av usedvanlige ustabile karakterer, som stinker av personlighetsforstyrrelser, klarer Pinky å holde både sitt selvilde og sine ambisjoner intakt. Mannskapet er alltid ute etter å trække ham ned og

sette ham på plass som en byssegutt, men til tross for dette har Pinky håp om å bli en ekte sjørøver. Kaptein Sabeltann latterliggjør og brøler mot ham ved enhver anledning. Pinky blir rett og slett utsatt for psykisk terror. Han har dermed en svært resilient psyke. De fleste av oss ville nok krepert i lignende omstendigheter, og utviklet både depresjon og posttraumatisk stresslidelse.

Likevel har Pinky, som alle oss andre, sine egne demoner å bekjempe. Han handler impulsivt, og kombinert med sin ekstreme selvtillit fører det ofte til kaotiske situasjoner, som andre må rydde opp i. Pinky er i tillegg svært naiv og utnyttbar, og på grunn av dette setter han dem han holder kjært i fare - både hans "venner" på Den Sorte Dame og hans elskede Sunniva. Med andre ord kan man slå fast at Pinky kun lider av konsekvensene som følger med å være en uerfaren og prepubertal gutt.

Langemann:

Langemann, kaptein Sabeltanns høyre hånd. En tilsynelatende hyggelig mann med gode intensjoner, i hvert fall sammenlignet med resten av mannskapet. Men bak fasaden "Langemann" finnes det en mørk, manipulerende og hjerteløs sjel. Langemann er på mange måter den egentlige kapteinen på Den Sorte Dame. Han trekker i hele mannskapets strenger i det skjulte, for å bevare sin posisjon som mannen bak kulissene.

Langemann identifiserer seg selv som "Kaptein Sabeltanns skygge". Dette passer perfekt inn i Carl Jungs psykoanalytiske rammeverk angående skyggen; den ubevisste delen av bevisstheten som kontrollerer personens ego. Egoet er ikke en gang klar over at denne skyggen eksisterer og drar i dets strenger.

Den eneste gangen Langemann røper sin indre Langemann er i Langemanns sang "Langemanns sang"; "Langemann lurar alle, som en ulv i fåreklær. Det gjelder å rappe, penger og gull, før de skjønner hvor slue jeg er!". Uavhengig av dette blir det likevel totalt innlysende at Langemann er en iskald, kalkulerende og høytfungerende psykopat.

Hans overordnede mål er å opprettholde Kaptein Sabeltann som øverstkommanderende. Langemann vil ikke være i fronten og lede selv, men heller kontrollere i det skjulte. Han er en ekstremt intelligent mann, som innser Kaptein Sabeltanns svakheter: hans forfengelighet og grandiositet. Langemann prøver alltid å trykke på de rette knappene for å få ham til å gjøre som han vil og fungerer på mange måter som Kaptein Sabeltanns fornuft. Han hvisker stadig inn i kapteinens øre for å manipulere ham i henhold til sin slue plan. "Gutten, jeg tror vi kan bruke ham til vår fordel" hvisker Langemann diabolisk til Kaptein Sabeltann. Dette gjør han for å få kapteinen til å manipulere Pinky til å ubevisst lure innbyggerne av Kjuttaviga til å tro de er trygge fra Kaptein Sabeltanns vrede. Med andre ord får Langemann andre til å gjøre det som er i hans machiavelliske plan. Hva denne planen skal føre til er fremdeles et mysterium...

Kaptein Sabeltann:

Den største piraten av dem alle, selveste Kaptein Sabeltann, har definitivt en personlighetsforstyrrelse. Spørsmålet er hvilken. Det er jo tydelig for enhver at han har et grandios selvilde, men hva opphavet til denne grandiositeten er blir vanskelig å definere. Når man klarer å se forbi mannens naturlige karisma og blendende sjarm, blir mange små, litt underlige tegn tydelige. Er kanskje kongen på de syv hav ikke den kongen vi alle har sett opp til, men heller en syk mann med en vanskelig lidelse?

Han har både en del histrioniske og narsissistiske trekk, og det blir vanskelig å plassere ham i kun én av disse kategoriene. Etter mye analyse har vi i hvert fall kommet frem til at Sabeltann er et prakt eksempel på at vi trenger en dimensjonal diagnoseprosess når det kommer til personlighetsforstyrrelser. Å diagnostisere Sabeltann kun med én forstyrrelse blir rett og slett umulig, men nå over til de konkrete kjennetegnene.

Det hersker ingen tvil om at Sabeltann trives i begivenhetenes sentrum. Dette er en mann som ruller ut en rød løper til seg selv når han går i land i Abra Havn. "Du har nå æren av å se på selveste Kaptein Sabeltann: Kongen på de syv hav!", proklamerer han til enhver som legger sine øyne på hans storhet. Han har valgt og holder hardt fast ved rollen som kaptein på Den Sorte Dame, og kler seg dessuten på en svært stilfull og oppmerksomhetsvekkende måte. Både lepestift, foundation, eyeliner, hatt og gullbelagte klær pryder den allerede svært kjekke herremannen. Det er på grensen til provoserende, et inntrykk så sterkt at kvinnene (og enkelte gutter vi kjenner) får vansker med å holde hormonene i sjakk. Og når dette ikke er nok, bruker han den vakre stemmen sin. Det stemmer, Sabeltann bryter stadig ut i sang både ombord på Den Sorte Dame og på land. Vanligvis synger han om seg selv og sin storhet med linjer som "jeg som kommer først heter Kaptein Sabeltann", men også nedsettende om andre med linjer som "nå skal Ruben få se hvor liten han er". Noen av linjene vitner også om et urealistisk virkelighetsbilde, som "så skal vi ta det rolig de neste hundre år"; med mindre Sabeltann regner med å slå ny aldersrekord, er dette bare en fjern drøm. Sjørøverlivsstilen er heller ikke akkurat nådig mot helsa.

Kaptein Sabeltann har nok valgt sitt mannskap med tanke på hvem som er villig til å gi ham den overdrevne beundringen han sulter etter til enhver tid. Gode eksempler på dette er Pelle, Pysa og Skalken - sjørøvere som ser helt avskyelige ut, som er nokså ubrukelige på det meste og har ekstrem mangel på selvinnsikt. Da blir det jo lett for disse å falle pladask i beundring for en som Kaptein Sabeltann; en høy, kjekk, ambisiøs og stilsikker mann. De fleste oppgående personer ville nok gjennomskuet Kaptein Sabeltann relativt fort uten å mate egoet hans, og det er nok derfor Kaptein Sabeltann har så og si ingen av disse blant sitt mannskap. Siden mannskapet er så langt ned på den sosiale rangstigningen, kan Sabeltann utnytte dem slik han vil, uten at de forlanger noe empati tilbake.

Etter mange tiår med slike premisser, en hel lekeplass hvor kapteinens ego kan utfolde seg som

det vil, er det ikke rart at Kaptein Sabeltann får et slikt grandios selvbylde. Verre blir det også når man innser hvor perfekt han er på flere områder. Utseendet hans trenger vi nok ikke å argumentere noe for, han slåss som en gud, synger som en engel og leder mannskapet med en utenomjordisk autoritet som har fortryllet flere tusen barn (og enkelte voksne vi kjenner). Det faktum at han for tiden har flere månedlige avspillinger på Spotify enn DeLillos, er ytterligere påfyll for det massive egoet hans. Avslutningsvis må vi spørre oss om en mann med de kvalitetene Sabeltann besitter virkelig er narsissistisk, eller om han bare har et realistisk selvbylde. Som kommende psykologer heller vi mot det første, men som emosjonelt påvirkelige mennesker, heller vi mot det andre.

Det har vært en lang og utfordrende, men også nostalgisk og tidvis rørende prosess. Vi har lært mye om Terje Formoes fantastiske univers, innsett diagnose-manualenes begrensninger og blitt litt bedre kjent med oss selv. Vi håper vi også har fått Sabeltannhjulene til å snurre i deres hoder, og gitt dere et nytt og viktig perspektiv på den sortkledde pirat og hans menn.

Er du også nostalgisk for framtiden?

Kontakt oss på:

avis.psykolosjen@gmail.com

eller

[facebook.com/synapsenavis](https://www.facebook.com/synapsenavis)

Takk til:

